

тем самым содействует правильному и всестороннему рассмотрению дела и вынесению законного, обоснованного и справедливого приговора для подсудимого.

Список использованной литературы

1. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13.04.2012 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>. – Назва з екрану.
2. Галоганов Е. А. Реализация в деятельности адвоката принципа состязательности уголовного судопроизводства в Российской Федерации: автореф. дис... канд. юрид. наук: 24.09.09 / Е. А. Галоганов; ННОУ ВПО «Московский гуманитарный университет». – Москва, 2009. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://diss.seluk.ru/av-yuridicheskie/731770-1-realizaciya-deyatelnosti-advokata-principasostyazatelnosti-ugolovno-go-sudoproizvodstva-rossiyskoj-federacii.php>. – Название с экрана.
3. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України від 05.07.2012 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/5076-17>. – Назва з екрану.

І. К. Харченко

студ. VI курсу

спеціальність «Правознавство»

Науковий керівник: ст. викл. О. В. Нарожна

ДО ПИТАННЯ РОЗСЛІДУВАННЯ ДЕКЛАРУВАННЯ НЕДОСТОВІРНОЇ ІНФОРМАЦІЇ

На шляху свого становлення як правової держави, Україна зіткнулася з таким негативним соціальним явищем як корупція, що розповсюдила свій згубний вплив на всі рівні державного механізму. Більш того, цей процес став зовсім не контрольованим. Останніми роками ситуація лише погіршилася, однією з причин такого стану речей стала безсистемність та недосконалість нормативно-правового регулювання, відсутність комплексного підходу до боротьби із проявами корупції, а також відсутність методики розслідування цього виду злочинів. За таких умов перед законодавцем постала задача негайного реагування та застосування, в рамках правового поля, рішучих і жорстких заходів.

Першою серйозною спробою на шляху викорінення цього негативного явища на законодавчому рівні, стало ратифікація Україною низки міжнародно-правових договорів.

Значним кроком стало прийняття у 2014 р. нового Закону України «Про запобігання корупції». Слід зазначити, що з набут-

тям чинності нового Закону України «Про запобігання корупції» законодавець дійсно посилив відповідальність за порушення в сфері фінансового контролю. Так, наприклад, Кримінальний кодекс України було доповнено ст. 366¹ «Декларування недостовірної інформації» [1], яка встановила кримінальну відповідальність за подання суб'єктом декларування завідомо недостовірних відомостей у декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, або умисне неподання суб'єктом декларування зазначеної декларації. Під суб'єктами декларування розуміються особи, які відповідно до ч.1 та 2 ст. 45 Закону України «Про запобігання корупції» зобов'язані подавати декларацію особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування.

Однак, незважаючи на достатньо прозорий механізм декларування, перед контролюючими органами постала інша проблема – перевірка достовірності поданих даних під час розслідування декларування недостовірної інформації. Так, наприклад, нашу увагу привернула така цікава категорія електронної декларації як «Доходи, у тому числі подарунки».

Подарунки вважаються доходом незалежно від того, у якій формі вони отримуються – у формі грошових коштів або в іншій формі. Подарунок – грошові кошти або інше майно, переваги, пільги, послуги, нематеріальні активи, які надають/одержують безоплатно або за ціною, нижчою мінімальної ринкової [2, ст. 1]. Відповідальність настає у разі якщо вартість таких подарунків не перевищує один прожитковий мінімум для працездатних осіб, встановлений на день прийняття подарунка, одноразово, а сукупна вартість таких подарунків, отриманих від однієї особи (групи осіб) протягом року, не перевищує двох прожиткових мінімумів, встановлених для працездатної особи на 1 січня того року, в якому прийнято подарунки [2, ч. 2 ст. 23]. Прожитковий мінімум на одну працездатну особу в розрахунок на місяць з 01.01.2017 р. складає 1 600 гривень [3, ст. 7].

Водночас, через відсутність єдиного дієвого механізму контролю та змоги відстеження надходження таких подарунків, сьогодні відсутня можливість для реального застосування даної норми. Отже нам доводиться сподіватися виключно на громадянську свідомість, моральні та етичні засади членів сучасного суспільства.

Не варто оминати увагою іще один гострий аспект: постає цілком справедливе запитання щодо розумності та доцільності введен-

ня таких суворих засобів впливу як кримінальна відповідальність за декларування недостовірних відомостей.

З огляду на багатогранність цього питання, перш за все слід проаналізувати передумови, що призвели до впровадження до національного законодавства таких норм. Адже, в умовах глобального свавілля, безконтрольності, зловживання службовим становищем, особливо у верхніх ешелонах державної влади, високого рівня корумпованості, низької довіри та відсутності авторитету у влади серед населення, лише під страхом можливості настання кримінальної відповідальності можливо досягти позитивного результату у боротьбі з такими явищами. Більш того, важливим елементом для досягнення очікуваного результату є усвідомлення суб'єктами декларування невідворотності покарання, що можливо досягти шляхом розробки дієвої методики розслідування згаданого складу злочину.

Механізм запровадження прозорості та доступності інформації про фінансовий стан суб'єктів декларування для широких верств населення надасть спроможність не лише відслідковувати будь-які зміни але, і це мабуть одне з головних завдань, покликаний відродити у населення довіру до влади.

Список використаної літератури

1. Кримінальний кодекс України [Текст]: Закон України від 05.04.2001 // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 25–26. – Ст. 131.
2. Про запобігання корупції [Текст]: Закон України від 14.10.2014 // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 49. – Ст. 2056.
3. Про Державний бюджет України на 2017 рік [Текст]: Закон України від 21.12.2016 // Відомості Верховної Ради України. – 2017. – № 3. – Ст. 31.